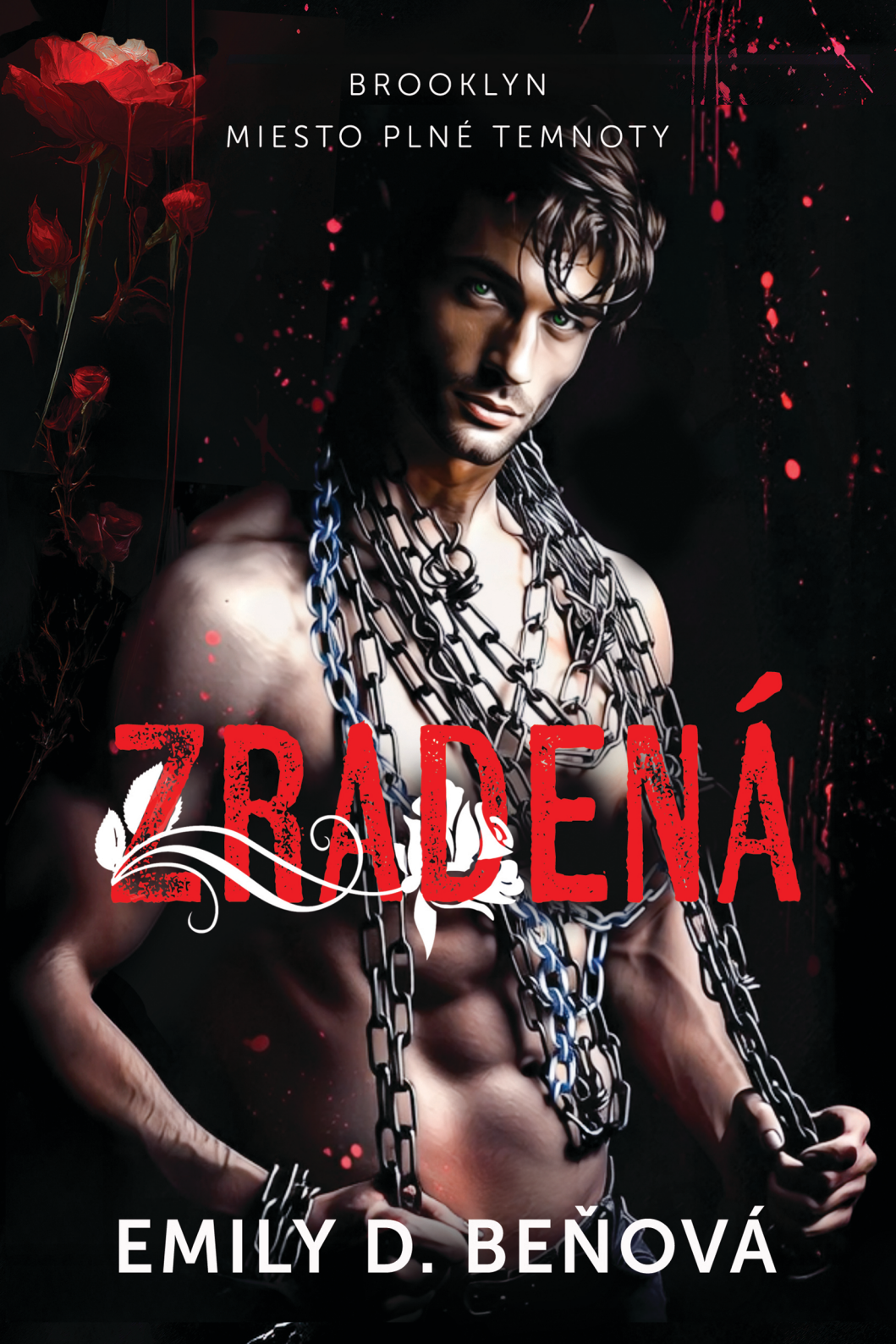
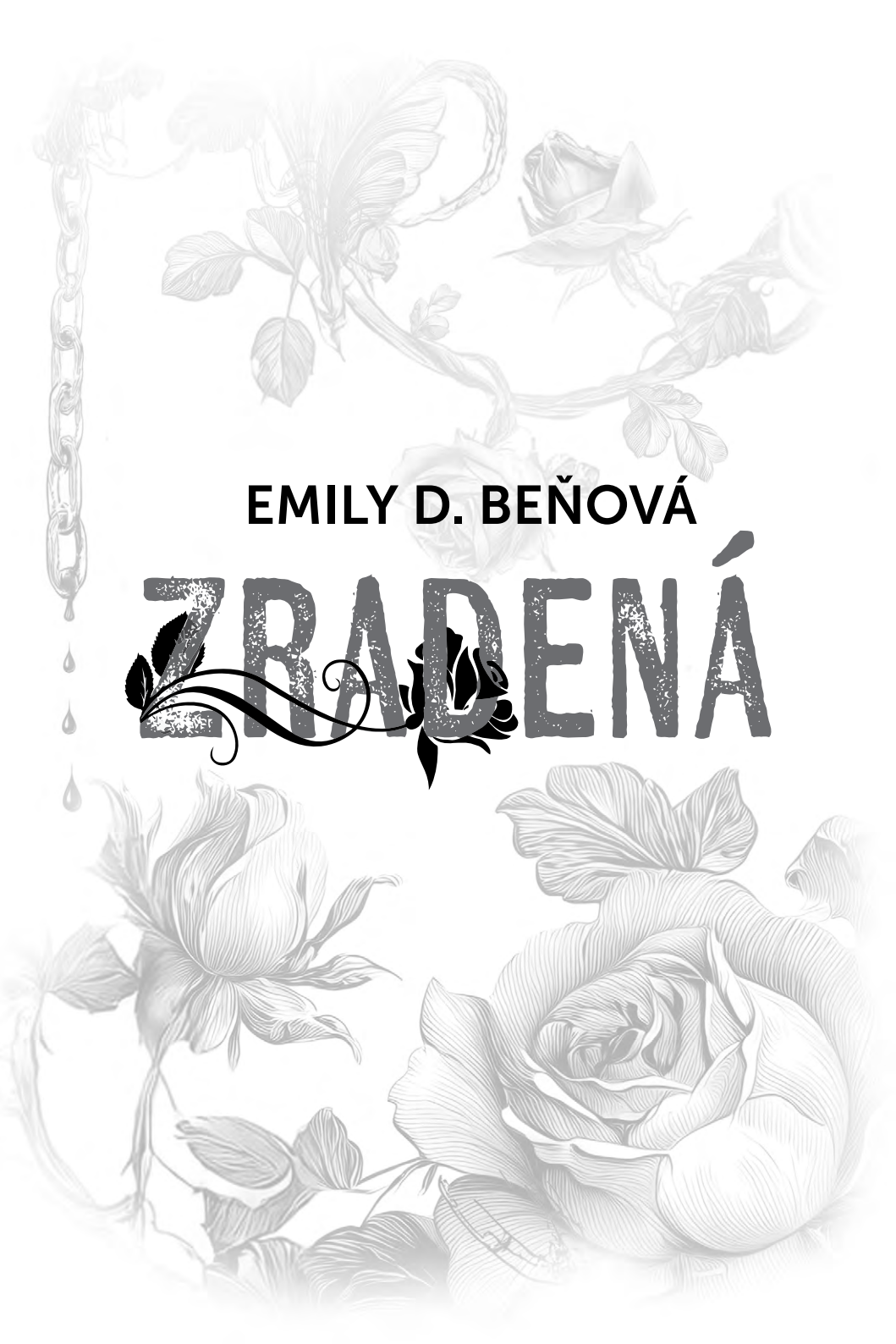




BROOKLYN
MIESTO PLNÉ TEMNOTY

ZRAZENÁ

EMILY D. BEŇOVÁ

The background features a delicate, light gray illustration of roses and their leaves. On the left side, a vertical chain with a single drop hanging from it is visible. The overall aesthetic is soft and romantic.

EMILY D. BEŇOVÁ

ZRADEŇÁ

A decorative black flourish, resembling a stylized rose or a calligraphic swirl, is positioned over the word 'ZRADEŇÁ'.

Napísala:	© Emily D. Beňová
Korektúra:	Martina Urbanová
Obálka:	© Zuzi Maat
Vydala:	Emília Beňová
Rok vydania:	2025, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN tlačenej verzie: 978-80-69026-19-3

ISBN e-knihy: 978-80-69026-20-9 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy: 978-80-69026-21-6 (1. zverejnenie, 2025) (ePub)

ISBN e-knihy: 978-80-69026-22-3 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)



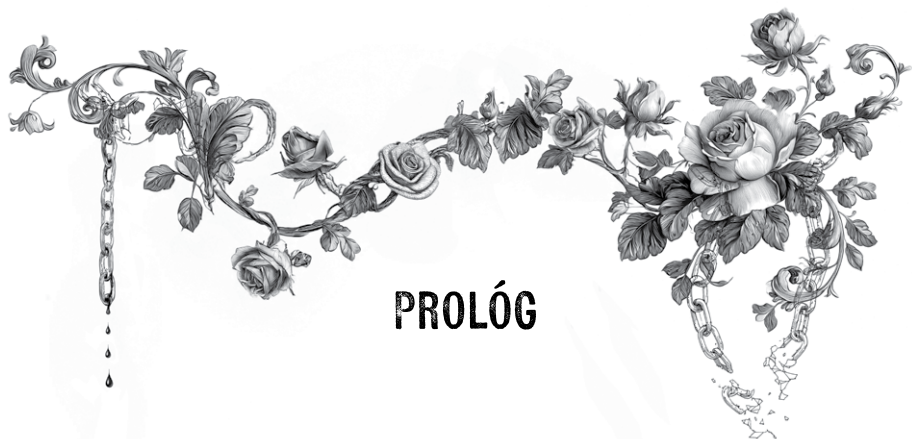
Manželovi, z celého srdca.





*Rana sa síce zahojí,
no jazvy zostanú už navždy.*





PROLÓG

Hľadá na mňa zhora a hlavňou čierneho revolvera mi mieri do tváre. V jeho očiach vidím len chlad, ktorý napovedá, že ma čoskoro zabije. Guľka, ktorú do mňa odzadu vpálili ich ľudia, očividne nestačila. Vrátil sa, aby ma dorazil.

Môj otec leží vedľa, jeho duša už dávno opustila telo. Aj brat Kevin je mŕtvy. Ochranka, čo nás strážila, rovnako. Vyzabíjali všetkých. Ako prasce na jatkách.

Preboha, prečo?

Mala to byť veľkolepá oslava mojich dvadsiatych narodenín, lenže krásny večer sa v okamihu zmenil na nočnú moru. A tak tu teraz ležím a čakám na posledný výstrel, ktorý nepríde. Muž s dokonale oholenou tvárou stiahne ruku a čupne si.

Aj cez slzy vidím zelené oči a pekne krojené pery. Zaisťí revolver, čo drží v potetovanej pravačke, a ľavačkou sa mi natiahne k hrdlu. Ak by som mala dostatok síl, odstrčila by som ho, možno vykrikla, jednoducho sa bránila, no vnímam iba slabosť, ktorá ma paralyzuje a slzy stekajúce mi po spánkoch.

Sledujem jeho vážnu tvár a posledné, čo zachytím predtým, ako zhasnem, je, ako uchopí mincu, ktorú nosím na krku, a trhne.



1. KAPITOLA

Dayana

Strhnem sa. Budík kvíli, akoby zošalel. V hrudi mi divoko búši srdce, v žilách koluje rozbúrená krv. Spomienky na minulosť ma prenasledujú už takmer sedem rokov a desia vždy rovnako. Pokúšam sa nahovoriť si, že som v bezpečí, ako mi nie raz opakovala psychologička, no tentoraz to nepomáha. Tuho stisnem oči, presviedčam sa, že sa to nestalo. Že nič z toho nie je pravda.

Zajtra to bude presne sedem rokov, čo muži vtrhli do otcovej vily a Kevin, môj veľký brat, padol prvý. Hneď po ňom ľudia z ochranky, neskôr otec a nakoniec niekto zasiahol mňa. Jedinou ranou do chrbta.

Zachytím, ako niekto vstúpi do izby, no oči neotvorím. Nechcem čeliť realite. *Ešte nie!* Počujem rýchle kroky, takže viem, že je to moja slúžka Piper. Vypne budík a dotkne sa ma na ramene.

„Slečna Dayana, ste hore?“

S úľavou sa na ňu pozriem. „Žijem,“ zamumlem sama pre seba.

„Čaká vás posledný deň v práci a potom dovolenka,“ pripomenie spevavo a odíde stranou.

Vytúžené voľno, lenže z toho sa teraz tešiť neviem. Vždy, keď sa blížia moje narodeniny, vrátia sa nočné

mory ako kruté rany, ktoré mi pripomínajú, čo sa pred rokmi stalo. Nedá sa na to zabudnúť.

Piper rozťahne závesy na vysokých oknách, takže ma oslepí ranné slnko. Zažmurím a slúžka ku mne znova prikročí. „Pripravím raňajky a kávu.“

„Dám si sprchu a prídem.“

Žena, ktorá by mi pokojne mohla byť mamou, sa usmeje a odíde.

Nakrátko privriem oči a vydýchnem. Napätie i strach vo mne stále klokocú. Mám čo robiť, aby som pozliepala rozpadnuté vnútro. Už nikdy nebudem ako predtým. Čas už nevrátim, minulosť nezmením. *Musím to prijať*, ako mi opakovala cvokárka.

Lenže ako sa mám s niečím takým zmieriť?

Je to vôbec možné?

Priamo predou mnou popravili tých, ktorých som milovala, a ja sama som prežila len zázrakom. Od toho dňa som svoje narodeniny neoslavovala.

V ten večer sa všetko zmenilo.

Nikdy nezabudnem na smaragdové oči, ktoré sa na mňa zhora dívali, a na zbraň, ktorou ma mohol doraziť. Dodnes nechápem, prečo tak vtedy neurobil, ale vlastne som vďaka tomu nažive. Na jednej strane ho nenávidím, lebo ich ľudia zabili môjho otca a brata, na druhej strane žijem iba preto, pretože naposledy nevystrelil.

Od toho dňa som vo vile, kde sa to všetko stalo, nebola. Prisahala som si, že sa tam už nevrátim a držím sa toho celé roky.

Vstanem z postele a prejdem do kúpeľne. Potrebujem sprchu, pretože nočná mora mi na tele zanechala nepríjemný pocit strachu. Keď si neskôr oblečiem šaty, nalíčim sa a s vlasmi zmotanými do voľného vrkoča prejdem do kuchyne s barovým pultom.

Moja domáca, pani Piper, stojí pri linke. Kuchyňa nie je veľká, no postačuje. Nahádzem do seba výdatné raňajky, potom kávu a s kabelkou pod pazuchou sa vyberiem k dverám. Šikovne ich otvorím a nastúpim do auta, ktoré mi už pristavil majordóm.

Stereotyp.

Už dlhé roky sa môj život točí dookola. Dni sa opakujú a ja nemám priveľa záľub. V skutočnosti mám len jednu, čo si nie raz smutne uvedomím. Výnimočne navštívim ateliér, kde s babami maľujem.

Lenže vždy to takto nebolo.

Bola som ako iné dievčatá v mojom veku. Milovala som spoločnosť a zábavu, chodievala som na diskotéky a vyvádzala hlúposti. Dokonca som prijímala ponuky od múzeí a zámožných rodín, ktoré mali záujem o maľovanie obrazov.

Potom sa to zvrtilo.

Zrazu som bola tou, čo prežila a okolo sa začalo pohybovať mnoho bodyguardov a tých, ktorí sa rozhodli udržať ma v bezpečí za každú cenu. Dni stratili farbu a na zábavu či koníčky už nebol priestor. Po tom, čo som zažila, vlastne už ani dôvod.

Celý ten čas som verila, že polícia vypátra vrahov, no trvalo pridlho, kým sa tak stalo. Deň, keď sa pred dverami mojej kancelárie v banke objavil detektív, si pamätám, akoby sa to stalo len pred týždňom. Dúfala som, že mi príšiel povedať, že vrahov aj ich *najímateľa* našli, že si teraz odpykajú svoj trest vo väzení, lenže to, čo povedal, nedokázalo upokojiť moje zlomené srdce.

Zabil ich niekto z konkurenčného gangu.

Jedna časť môjho ja si šepkala, že je to *spravodlivé a zasiahla vyššia moc*, no nebol to dostačujúci trest. Chcela som,

aby Tom Castro, jeho syn Kenneth a ich ľudia trpeli. Aby sa zodpovedali pred súdom.

Zaparkujem na platenom parkovacom mieste pred bankou a vypnem motor. S kľúčmi v ruke pristúpim k budove a zamestnanci, ktorí tam na mňa už čakajú, sa mi pozdravia.

Odomknem hlavný vchod, vypnem alarm. Kým si ľudia sadajú na svoje miesta, ja zamierim do kancelárie, pretože dnes chcem dokončiť všetko, aby som mohla odísť na dovolenku s čistým štítom.

Sadnem si, odomknem zásuvku, kde odkladám dokumenty, a vytiahnem tie, ktoré musím podpísať. Dnes moju náladu nesmie nič pokaziť. Teším sa na koniec dňa ako na vykúpenie. Od zajtra ma čaká vytúžené voľno.

Neviem sa už dočkať, pretože za posledné roky som z Brooklynu nevystrčila ani prsty. Nebolo to bezpečné a vláčiť sa na dovolenku s ochrankou, ktorá mi šliapala na päty, bolo nemožné. Lenže teraz je to inak. Vrahovia sú po smrti a ja som slobodná.

Ešte nikdy sa mi pri tej predstave nedýchalo lepšie.

Odídem na rodinnú chatu, oddýchnem si a budem si užívať svieži vzduch a pohodu. Potrebujem vypadnúť. Aspoň načas, aby som sa dobila potrebnou energiou a vyčistila si hlavu. Ako riaditeľka v banke mám na pleciah naozaj veľa, no je to práca, ktorá ma baví. Robím to, čo som vyštudovala a už dva roky si úspešne držím skvelé miesto.

Pri práci ma vyruší zvonenie mobilu. Hovor je od jednej zo zamestnankýň. Tessa je u nás len na stáži a ja si uvedomím, že je takmer poludnie. Ani neviem, ako mi čas uplynul.

Prijmem hovor a zodvihnem pohľad od stola. Myšlienkou sa vrátim k okamihu, keď mi volala naposledy. Niečo

zle vypísala a potrebovala to stornovať. „Počúvam,“ poviem ticho a podpíšem ešte jednu zmluvu na hypotéku.

„Prepáčte, že ruším, slečna Bellaronová. Je tu klient, ktorý si vás žiada.“

„Menovite mňa?“

„Áno. Mohli by ste sem, prosím, prísť?“

Zatnem zuby. Ak znova niečo pomotala, asi ma porazí. Nemám rada, keď sem posielajú stážistov, no niekde sa to naučiť musia a ja som ešte nezabudla, že ľudskosť a pochopenie patria k životu.

„Hneď prídem,“ odvetím po krátkej odmlke a ukončím hovor. Vypnem pero, ktorým som podpisovala hypotekárne listy, a vstanem z pohodlného kresla. Upravím si úzke tmavomodré šaty a opustím kanceláriu. Prejdem pomedzi stoly zamestnancov, ktorí vybavujú svojich klientov, až k stolu, kde sedí Tessa. O kom hovorila pochopím, až ho zazriem. Perfektná tvár a účes, rovnako ako celý jeho zjav v drahom obleku, mu dodávajú na pompéznosti.

„Emilio?!“ poviem s úsmevom, lebo jeho by som naozaj nečakala. Nestretli sme sa tu po prvý raz, no bude to už pomaly pol roka, čo bol na cestách kvôli svojmu biznisu.

Vysoký blondiak, dokonale oholený a navoňaný tak, že ho cítiť na tri metre, sa usmeje a vstane zo stoličky. „Drahá Dayana. Vyzeráš úchvatne. Rád ťa opäť vidím.“ Pri kročí ku mne, aby sme sa zvitáli bozkami na líca.

„Aj ja teba. Čo ťa sem priviedlo?“

„Šiel som okolo.“

A zastavil sa? Len tak? „Dáš si kávu?“

„Celkom rád. Niečo s mliekom, ak by to bolo možné,“ povie a ja sa pozriem na Tessu.

Dievčina, dvadsaťročná študentka, pochopí. Vyskočí na nohy a beží do kuchynky, aby mu pripravila, čo chce.

„V kancelárii budeme mať viac súkromia,“ poviem ticho a pokyniem rukou, aby ma nasledoval.

Spoločne sa odoberieme do mojej kancelárie, kde mu naznačím, aby sa posadil. Počká, kým si sadnem aj ja a upracem zo stola svoje veci. Práca nateraz počká. Emilio bol priateľom môjho brata. Kedysi spolu chodili na strednú školu, no po skončení sa ich životy začali uberať inými smermi.

Kým Emilio sa našiel v obchodovaní s nehnuteľnosťami, Kevin mal zdediť otcovu firmu a naďalej podnikat s aukciami a zbraňami, lenže v tú strašnú noc jeden muž rozhodol inak.

„Ako žiješ?“ spýta sa po chvíli, čím ma vytrhne zo zamyslenia.

Kedysi bol jediným, kto ma dokázal pochopiť. Stal sa mojou búrľavou vrúbou, neskôr aj niečím viac, ale to je už dávno za nami.

„Fajn. Od zajtra plánujem ničnerobenie, lebo ma čaká dvojťýždňová dovolenka.“

„To znie skvele. Až ti to závidím. Ja slovo *dovolenka* ani nepoznám. Všade, kam sa pohnem, ma prenasleduje práca.“

Zasmejem sa. „To je daň za úspech.“

Pobavené prikývne a vzdychne si. „Vieš o tom, že odkedy som ťa videl naposledy, opeknela si?“

„Ďakujem. Cítim sa lepšie.“ To, že sa červenám, radšej ignorujem.

„To som rád.“

„Žila som veľa rokov v strachu, obklopená políciou a ochrankou, čo mi dýchala na krk. Boli všade a kontrolovali ešte aj záchod, keď som naň šla. Odkedy sú Castro a celá jeho banda mŕtvi, dokážem zhlboka dýchať.“

„To verím a som rád, že si to konečne prekonala.“

„Neprekonala. Snažím sa na to len nemyslieť.“

„Treba hľadiť vpred a neobzerať sa. Som rád, že si viac-menej za vodou.“

„Lepší sa to. Ale nehovorme o tom. Kedy si sa vrátil do Brooklynu?“

Nadýchne sa na plné ústa a rukou si uhladí tmavú kravatu na bielej košeli. „Pred troma dňami. Včera som navštívil rodičov a dnes som si povedal, že prídem za tebou.“

„Takže teraz už neplatí: šiel som okolo?“

Zasmeje sa, čím odhalí svoje porcelánové zuby. Je to dokonalý prototyp muža, no v mojich očiach je to len dobrý kamarát. S výhodami. „Odhalila si ma. Prišiel som sem s úmyslom.“

Prižmúrim oči. „Mám sa báť?“

Zasmeje sa. „Čo povieš na večeru?“

„Kedy?“ spýtam sa.

„Zajtra?“

„Už som sa sľúbila babám.“

„Dnes?“

„Hm...“

„Chceš mi dať košom? Šiel som sem takú cestu.“

Keď na mňa vrhne tento druh pohľadu, musím sa nad ním zľutovať. „Končím o šiestej.“

„Budem tu presne.“

Prikývnem a zmením tému. „Tak hovor, ako sa máš? Čo biznis?“

„Nemôžem sa sťažovať. Stavebníctvo ma baví a firma ma perfektne uživí, takže mi nič nechýba.“

Na dverách sa ozve zaklopanie a do kancelárie vstúpi mladá Tessa. Je to brunetka s prirodzene kučeravými vlasmi, ktoré si spolovice vždy vypína veľkou sponou.

Na nose a líčkach má drobné pehy a tetovanie na ľavom zápästí. Znázorňuje tep srdca, ktorý sa ovíja okolo celej ruky a vpredu sa prelína do srdiečka. Na ľavom prsteníku má zase tetovanie malej mačky, ktorej chvost sa obvíja okolo prsta. V ušiach nosí vždy tunely, a ak vidím dobre, má znova o čosi väčšie dierky.

Položí pred Emilia šálku s kávou, a keď jej poďakuje, rozjasnene sa naňho usmeje. Očividne sa jej páči. Akoby aj nie? Je to pekný muž, ktorý si je toho plne vedomý.

„Ďakujem, Tessa. Môžete ísť,“ poviem a dievčina sa spamätá. Začervená sa, zahanbene zvrtnie na podpätku čiernych lodičiek, ktoré perfektne ladia s tmnými šatami, a rýchlo opustí kanceláriu. „Myslím, že sa jej páčiš.“

Mihne obočím. „Teraz nad ženami nepremýšľam.“

„Neverím!“ Emilio bol vždy typ, ktorý si rád užíval. „Čo sa zmenilo?“

„Stále sa sťahujem, denne obchodujem aj celé hodiny. Asi som už starý alebo čo.“

„Tridsaťdva je už naozaj staroba.“

„To zas nie, ale nejako to teraz neriešim. Prehodnotil som priority a rozhodol sa, že pôjdem po kariérnej ceste. Časom možno príde aj láska. Nateraz ju ale nehľadám.“

„Čo ťa priviedlo späť do Brooklyn? Práca?“

„Mám tu obchodné plány. Čo ty? Je niekto, kto by stál za reč?“

Povzdychnem si. „Zapadla som do bludného kruhu. Celé roky som žila ako väzeň a teraz si uvedomujem, že som sa zasekla v akejsi bubline a neviem, ako z nej von.“

„V tom prípade ti dovolenka príde naozaj vhod. Kam pôjdeš?“

„Len na našu chatu.“

„S babami?“ zaujíma sa akosi opatrne.

„Sama.“

„Sama?“ začuduje sa.

„Volala som Joannu, no nemôže, a Kimberly tiež odmietla. Už niečo majú.“

„Kimberly,“ povie s úsmevom. „Ako sa má? Nevidel som ju roky.“

„Buď rád. Už dávno sľúbila, že jej za to draho zaplatíš.“

Zasmeje sa. „Stále sa hnevá?“

„Neznáša ňu. Nikdy ti to neodpustí.“

„Vedela, do čoho ide. Nikdy som jej nič nesľuboval.“

Pokrčím plecami. „Určite nerátala s tým, že sa do teba zamiluje.“

Prikývne, že súhlasí, a usrkne si kávy. „Ešte šťastie, že s tebou to bolo iné.“

Pousmejem sa. „Nie si môj typ.“

„Au!“ zahrá dotknutého. „To bolelo.“

„Si šašo,“ odsekнем pobavene, na mobil mi príde správa. Mám volať na riaditeľstvo, aby som dala vyjadrenie, ktorých študentov prijmem na stáž po letných prázdninách. Rozhodnutá som už dávno, no oni to potrebujú aj písomne.

„Asi toho máš dosť,“ poznamená, keď zazrie, ako si nad správou vzdychnem a znova sa napije z kávy.

„Vždy niečo. Od rána až do večera som v jednom víre. Ale opakujem si, že už len dnes.“

Prikývne. „Dnešok dobojuj a vychutnaj si dovolenku. Vlastne, aj ja mám nadnes ešte nejaké vybavovanie, takže by som mal ísť. O hodinu sa mám stretnúť s klientom,“ skontroluje hodinky na svojom zápästí. „Večer platí, však?“ spýta sa a vypije zvyšok kávy na ex.

„Ak ti to vyhovuje, tak áno. Príde mi to vhod.“ Len nahlásim Piper, aby na mňa s večerou ani dnes nečakala.

„Určite to padne dobre nám obom,“ povie a vstane.
„O šiestej tu budem ako na koni a pôjdeme do nejakej
peknej reštaurácie.“

„Ale ja som tu autom.“

Zamyslí sa a ja vstanem, aby som ho odprevadila
k dverám. „Tak ťa po večeri môžem doviezť sem a pôj-
deš domov vlastným autom. Čo povieš?“

Prikývnem a usmejem sa. „To by šlo.“

„Tak dobre. Vidíme sa večer. Teším sa.“

„Aj ja.“

Vtlačí mi bozk na líce a vypochoduje dverami, ktoré
za sebou ticho zavrie.





2. KAPITOLA

Dayana

Utriem si pery obrúskom a čašník odnesie prázdne tanieri, aby upratal stôl, uprostred ktorého horí sviečka. Emilio nestihol čašníka zastaviť a naznačiť mu, že toto nie je romantická večera.

„Bolo to výborné,“ Emilio pochváli jedlo a ja musím súhlasiť.

„Milujem cestoviny, a je jedno, na aký sú spôsob.“

Zasmeje sa. „Nezabudol som, čo máš rada.“

Odpijem zo suchého vína, ktoré nám nechal priniesť.

„Ale víno mám radšej sladké.“

„Dokelu, vážne? Týmto som si nebol istý.“

„To nič.“

Emilio sa pozrie po reštaurácii, kde sedí len zopár ľudí. Mám rada súkromie a samotu. Keď som sama a mám okolo seba steny, cítim sa bezpečne. Otvorené priestranstvá ma desia. Pripadám si stratená a na miestach, kde sa potuluje priveľa ľudí, zase neviem dýchať.

„Dlho som v tejto reštaurácii nebol,“ prelomí ticho a znova sa na mňa pozrie. „Je tu pekne.“

Tiež sa poobzerám a prikývnem. „Kedysi sme sem chodievali na rodinné obedy. Neznášala som to,“ dodám pobavene. „Odkedy zomrela mama, otec začal byť

chladný a nedeľné obedy sa stali akýmsi tichým utrpením.“

„Chápem.“

Nadýchne sa na plné pľúca. „Ale už je to za nami. Rozhodla som sa vykročiť vpred.“

Spozornie. „Ako vpred?“

„Plánujem svoj život žiť naplno.“

„To znie zaujímavo. Plánuješ znova maľovať?“

„Plánujem mnoho vecí.“

S pochopením prikývne, aj keď určite netuší, ako to myslím. „A čo s podnikom? Nezmenila si názor?“

„Nie.“

„Akcie, ktoré vlastnil otec, už nemajú hodnotu, Dayana. Ani podnik. Aj firma leží len tak. Nebolo by fajn predať ju? Aspoň by si sa od toho oslobodila.“

„Firma patrí rodine.“

„Zostala si len ty a firma je v spiacom stave. Je ti len na príťaž.“

„Aj tak ju nepredám.“

Nechápavo nado mnou pokrúti hlavou. „Čo plánuješ? Chceš ju viesť?“ zasmeje sa.

„Napadlo mi to.“

Zvážnie. Zamrká. „Chceš znova rozbehnúť firmu?“ netají ohromenie. Možno si myslí, že som blázon.

„Zvažujem to.“

Emilio sa nakloní ponad stôl a zamračí sa, nie však hnevom. „Čo vieš o akciách?“

„Hm, nič.“

„A čo vieš o jeho druhom biznise? Čo vieš o zbraňoch?“ pýta sa šepotom. „Otec ťa do biznisu nikdy nezasväcoval.“

„Mal to prevziať Kevin, preto ma nezapájal.“

„Predaj to! Odbremeň sa! Si len žena. O podnikaní nevieš absolútne nič.“

„Naučím sa.“

„Preboha, toto myslíš vážne? Vari si zabudla na to, čo sa kvôli tej firme stalo?“

„Nie, Emilio, nezabudla, no pre mňa má stále hodnotu. Je to otcova firma a nechcel by, aby som ju predala.“

„Tvoj otec je mŕtvy. Tá firma a to, čo robil, stálo život jeho, Kevina a takmer aj teba. Zbav sa toho a choď vlastnou cestou. Už pred rokmi som ti povedal, že firmu predaj. Ved' aj preto som tu. Dúfal som, že si zmenila názor. Odkúpim od teba akcie aj celý zvyšok, čo som chcel spraviť ešte vtedy, keď bola plne prosperujúca.“

„Nepredám ju. Tebe ani nikomu inému.“

Nechápavo pokrúti hlavou. „Prečo si taká tvrdohlavá? Tá firma je poznačená krvou. Nebude dobrý nápad znova ju rozbehnúť.“

„Tí, ktorí ju chceli, pomreli. Už mi nič nehrozí. Pravdepodobne ráтали, že ak umriem aj ja, všetko pôjde do dražby a oni sa zmocnia majetku, no ja som nažive a firma mi patrí.“

„Tá firma nezarábala len čisté prachy. Chceš v tom pokračovať?“

„Nie, rozbehnem to iba legálnou cestou.“

„To by som mohol aj ja. Predaj mi firmu, Dayana. Štedro ťa vyplatím.“

„Nie. Opakujem ti to už roky. Viem, že to myslíš dobre, no firmu nepredám.“

Opre sa lakťami o stôl a prehovorí rovnakým šepotom. Žiara zo sviece mu vrhá na tvár žlté svetlo a dodáva hrozivý podtón. „Uvažuj, si dcérou Dominika Bellarona. To meno ešte aj dnes veľa znamená. Ľudia nezabudli

a Castro nebol jediným nepriateľom. Okrem toho, na čele firmy nemôže stáť žena. Obzvlášť taká, ktorá o podnikaní nevie vôbec nič.“

„Naučím sa všetko, čo budem potrebovať. Po dovolenke sa mám stretnúť s mužom, ktorý pomáhal otcovi a Kevinovi pri práci. Verím, že keď dáme hlavy dohromady, dopadne to dobre.“

„Si len žena. Nijaký partner s tebou neuzavrie obchod.“

„To sa uvidí.“

„Si tvrdohlavá, ako bol tvoj otec.“

„Sám si to povedal. Som Bellaronová a je čas, aby som znova povstala a odrazila sa od dna. Spala som sedem rokov, Emilio. Cítim, že som pripravená.“

„Zbav sa toho! Očisti si ruky.“

Zavrtím hlavou. Viem, že to myslí dobre, no uráža ma, že mi neverí. „Bez práce zostalo veľmi veľa ľudí a ja som už v bezpečí. Je načas postaviť sa tomu celom. Ak nie kvôli otcovi, tak pre Kevina a matku. Oni nemohli za špinavé machinácie. Aj vila chátra! Kedysi to bola najkrajšia budova v Brooklyne, dnes je zapadnutá prachom. Musím to zmeniť.“

„Naozaj to takto chceš?“

„Mala som na premýšľanie dosť času.“

„Potom nepovedz, že som ťa nevaroval,“ povie ticho.

„Nehovorme už o tom.“

Vzdychne si a prikývne. „Máš pravdu. Pretočme list. Už si sa rozhodla, takže ťa ako priateľ už iba podporím.“ Chytí ma ponad stôl za ruku a nežne mi ju zovrie. Zrazu komusi mávne, akoby mu niečo naznačoval. Spozorniem a chcem sa otočiť, avšak chytí ma pevnejšie a prelomí ticho. „Niečo pre teba mám.“

„Pre mňa? Čo?“

„Viem, že narodeniny neoslavuješ, a že ich máš až zajtra,“ začne a v tej chvíli sa vedľa mňa objaví čašník s maličkou tortou a mini ohňostrojom na jej vrchu, ktorý prská zlaté iskry. „Dovoľ mi aspoň raz ti zablahoželať.“

„Emilio,“ šepnem na protest, avšak jeho milý úsmev a snaha takto ma prekvapiť ma dojali. Nezmôžem sa viac ani na slovo a Emilio začne spievať *Happy birthday to you...*

Náhle je to všetko späť.

Reštaurácia zmizla...

Spomienkou som sa preniesla o sedem rokov späť. Pred očami mám salón v našom veľkom dome. Stojím vedľa bieleho klavíra a dve slúžky držia poschodovú tortu. Na nej horia sviečky vyskladané z čísel 2 a 0.

Usmievam sa a vytešene pozerám na krásnu tortu, ktorá bude určite fantastická. Otec stojí obďaleč. So smiechom hovorí niečo Kevinovi a brat sa náramne rehoce. Určite sa na mne zabávajú, lebo vedia, ako oslavy milujem. Potom začnú spievať – *falošne*. Slúžky, čo stoja bokom, aj niekoľko chlapov z ochranky, sa to snažia vylepšiť, ibaže je to ešte horšie.

Pre slzy dojatia skoro nevidím, som neskonale šťastná. Dospievajú tie hrozne falošné tóny, čo sa takmer nedajú počúvať a nastáva ticho.

„Niečo si želaj a sfúkni,“ povie mi brat.

Zopnem ruky ako pri modlitbe, nadýchnem sa a sfúknem dve horiace čísla. Ocko aj Kevin tlieskajú, pridajú sa dokonca aj slúžky. Muži z ochranky sa len usmievajú a ja sa cítim ako najdospelejšia žena na svete.

Dvadsať rokov!!!

Predstavujem si to ako ten najfantastickejší vek, keď nie som dieťa, ale necítim sa ani ako dospelá.

„Čo si si želala?“ spýta sa ma Kevin a ocko mi strčí do ruky pohár s drahým šampanským. Doma odpijem len decentne, v podniku ma s kamošmi zo strednej školy čaká párty až do rána.

„To sa jej nepýtaj. Inak sa jej to nesplní,“ pripomenie otec.

„Hlúpe povery,“ ohrne nosom Kevin a pripijeme si na moje narodeniny.

Kevin je vysoký, takmer o hlavu vyšší než ja, čo zdedil po otcovi, a jeho tmavé vlasy sa vždy držia v neskrotnom účese.

„Prialo som si, aby bol dnešok nezabudnuteľný,“ poviem natešene.

„Je na rade torta,“ pripomenie milo a slúžky, ktoré doteraz držali veľkú tortu, ju položia na stolík. Dopijem zvyšok šampusu a prisuniem tanierik.

Som oslávenec, takže dostanem kúsok ako prvá, no to ešte netuším, že tú tortu *nikdy neochutnám* a že tieto narodeniny zostanú *naozaj nezabudnuteľné*.

Zrazu sa za nami roztrieštia sklenené výplne dverí a Kevin padne na zem s guľkou v hlave. Tanier mi vypadne z ruky a ktosi ďalší ma sotí na zem, aby ma ochránil. Strelba neprestáva. Počujem len tiché zvuky, takže viem, že použili tlmiče. Strieľajú aj naši ľudia, ibaže rýchlo pochopím, že tých vonku je viac. Muž nado mnou je mŕtvy a ja vnímam jeho ohromnú váhu.

Zabili aj otca. Vidím jeho prevrátené oči a krv na šatách. Slúžka, čo vedľa mňa leží, sa strháva a z úst jej vyteká tmavá krv. Umiera. Žijem len ja a naokolo je zrazu podozrivé ticho.

Nemá, vydesená a v ohromnom šoku sa pokúsim zhodiť ťažkého ochrankára a pozviecham sa na nohy. Vtedy ho zazriem. Má na tvári kuklu a hľadá na mňa. Nie je tam sám.

Som od krvi, ale nie je moja. Cúvnem. Dívam sa na vraha a jeho ľudí a oni sa pozerajú na mňa. Krvavou rukou si prejdem po perách a pozriem sa na tú krutú spúšť. Až vtedy sa moje nohy spamätajú a ja sa dám na útek. Avšak sotva dobehnem k dverám do chodby, zozadu do mňa vrazí čosi mocné.

Hodí ma dopredu a ja sa zrútim na zem v krutej bolesti. Padnem na brucho a asi len silou vôle sa mi podarí otočiť na chrbát. Lenže muži viac nepália. Sledujem, ako prehľadávajú dom a potom niečo vezmú ockovi.

Chcem kričať, utekať, no nedokážem sa viac ani pohnúť. V ústach cítim krv, na špičke jazyka smrť. Muži sa rýchlo vytratia, som sama.

Pozerám sa na brata, ako leží v kaluži vlastnej krvi a plačem. *Prečo? Preboha, prečo?* Kladiem si tie otázky stále dokola.

Strach a bolesť ma na okamih pohltila. Keď znova otvorím oči, zazriem *jeho*. So zbraňou v ruke a ohromeným pohľadom. Zrazu všetko dáva desivý zmysel a ja viem, kto za tým všetkým stál.

Rozhliada sa po miestnosti a pokúša sa ockovi či Kevinovi nahmatať pulz, lenže sú už mŕtvi. Muž je celý v čiernom a jeho meno mi v hlave znie len v šepotavých tónoch.

Kenneth Castro.

Syn Toma, otcovho priateľa, no keď vidím Kennetha a jeho zbraň, niečo mi napovie, že to už očividne neplatí. Keď zazrie, že ešte žijem, zodvihne sa od tela môjho brata, zastane nado mnou a nahmatá mi pulz.

Čakám, že ma zabije, lenže očividne to už nie je potrebné. Smrť stojí za dverami. A on... on je ako kus ľadu. Dokonca má až toľko drzosti, že mi vezme spomienku na mamu. Prestrelenú mincu.

„Dayana... Dayana!“ prederie sa ku mne z pozadia.

Spamätám sa a precitnem. Náš salón je preč a ja som opäť v luxusnej reštaurácii. Emilio sa mi vydesene pozerá do tváre a to, že ma drží za ruku, si ledva uvedomujem. Ohňostroj na maličkšej čokoládovej torte pomaly vyhasne, nastane desivé ticho.

Pochopil, že neurobil dobre. Mávne na čašníkov, aby to odniesli, je však neskoro. Rozbil moju pozliepanú psychiku a mňa zničil tou najhoršou spomienkou. Čašníci sa kamsi vytratia, ja tu len sedím a plačem. Vstane z miesta a prejde ku mne. Zodvihne ma na nohy, objíme, ibaže jeho náruč ledva vnímam.

„Prepáč mi to, Dayana. Toto som nechcel. Preboha, toto som... Odpusti mi to!“

Nedokážem hovoriť. Vidím vraha, jeho zabijakov a myslím na to, že bol naším priateľom. Ocko im veril. Ja som im verila. Dôveroval im aj Kevin. Uzatvárali spolu obchody, boli s Tomom Castrom priateľmi i partnermi, a aj tak nás nechali popraviť?

Prečo?

Až neskôr som sa dozvedela, že za tým boli ich nekalé kšefty. Otec aj Tom predávali zbrane na čiernom trhu a ocko ho vraj podrazil, keď vyfúkol kontraband plný zbraní len pre seba. Nechcela som veriť, že by to takto mohlo byť, no Tom tesne po incidente ušiel do zahraničia, a to ma utvrdilo v tom, že to musela byť pravda.

Lenže prečo rovno poprava?

Polícii trvalo veľmi veľa rokov, kým Toma Castra a jeho zabijakov našli. Mnoho nekonečných rokov, ktoré som prežila v strachu i beznádeji. Smrť si ich našla všetkých a ja som začala veriť, že sa konečne naučím dýchať. Rok som si dodávala odvalu a sebavedomie,

no nakoniec príde Emilio a rozbije môj sklenený dom jediným ťuknutím.

„Chcem ísť preč,“ vytlačím zo seba neprítomne.

Prikývne, odtiahne sa odo mňa a pozrie mi do tváre.

„Iste, poďme.“

Vezmem si kabelku a spolu sa ocitneme na rušnej ulici. Ani neviem, ako sme vyšli z reštaurácie, lebo zrazu som nevidela nič. Vnímam len vlastné kroky a silnú ruku, ktorou ma objíma okolo ramien.

Vonku sa zhlboka nadýchnem a on dá pokyn mužovi, aby mu priviezol auto. Podá mi vreckovku, aby som si utrela slzy a ja nakrátko zavriem oči.

Veľmi dávno som si dala sľub, že už nebudem plakať. Do dnešného dňa sa mi to aj darilo, ibaže on vo mne rozbil jednu zo sklenených bublín a ja som sa rozsypala ako domček z piesku.

Znova sa zhlboka nadýchnem a otvorím oči. Musím sa vzchopiť. V duchu si opakujem slová svojej lekárky. Pomáha to. Po chvíli je mi lepšie. Svoje ja mám opäť pevne v rukách a opakovane tú bolesť vtlačam do sklenej bublinky, kde ju budem držať na uzde už navždy.

„Veľmi ma to mrzí. Netušil som...“

„Nehovorme o tom!“

S pochopením prikývne. Lenže čo čakal, že sa stane? Že sa mu od radosti hodím okolo krku? Vie veľmi dobre, že tento deň nenávidím, že zajtra sa budem premáhať, aby som od žiaľu nezošalela. Ani zamestnanci v banke, s ktorými sa denne stýkam, netušia, kedy mám narodeniny. Nevie to nik, aby mi nemohli pripomenúť ten ohavný deň.

A on to bezohľadne urobí, lebo...

Prečo vlastne?

Zamestnanec reštaurácie pred nami odparkuje auto a Emilio mi otvorí dvere. Nastúpim do nízkeho BMW a on nasadne zo svojej strany. Cestou pred banku obaja mlčíme. Nie, nehnevám sa *naňho*. Hnevá ma fakt, že som stále na tom istom mieste. Že som neurobila krok vpred, hoci som si to myslela.

Dokážem sa cez to jedného dňa dostať?

Viem, že nikdy nezabudnem, no prečo ani čas neobrátil moje spomienky? Veď čas nás s bolesťou vraj naučí žiť.

... s bolesťou áno, strach ale vymazať nedokáže...

Keď chvíľu nato zastaví vedľa môjho malého Audi, okamih len sedím. Cítim, že je medzi nami kopec nevy-povedaného, lenže to, čo sa rozbilo, sa zlepiť už nedá. Aspoň nie dnes.

„Odpusť. Ja ani neviem, čo som si myslel.“

„Viem, že si mi chcel urobiť radosť.“

„Ale rovnako dobre viem aj to, že máš z narodenín paniku. Som hlupák. Veľmi ma to mrzí.“

„Ďakujem za večeru. Bola výborná,“ poviem, aby som mu dala najavo, že je táto téma pre mňa navždy uzavretá a on pochopí. „Ale už ma nikdy nevyhľadaj.“

„Dayana, toto predsa nie je nutné...“

Nepoviem nič ďalšie. Otvorím si dvere a vystúpim. Z kabelky vylovím kľúče od svojho auta a nasadnem. Rýchlo naštartujem a viac sa neotočím. Chcem byť čo najskôr doma a v sprche zo seba zmyť celú minulosť, ale potom si uvedomím, že vlastne nechcem byť sama.

Nie, nechcem! Nemôžem.

Predsa som sa rozhodla ísť vpred, a preto to *musím* urobiť. Už sa nedám zložiť na kolená. Je nutné zaprieť samu seba a kráčať ako hrdá Bellaronová. Nie, dnes

neskončím v slzách a zavretá v izbe. Dnešok bude prelomový. Cez bluetooth pripojenie v aute zavolám Kimberly, zdvihne takmer okamžite. Akoby čakala.

„Ahoj, konečne mi voláš sama od seba? Kam to zapíšem?“ zasmeje sa. „Alebo mám čakať katastrofu? Len nehovor, že si zrušila dovolenku a ostávaš robiť!“

„To nie, ale máš čas?“

„Teraz? Jasné. O čo ide? Stalo sa niečo?“

„Nie,“ zaklamem, snád' presvedčivo. „Ale mám náladu na oslavu. Čo keby sme sa teraz stretli?“

„Ejha! Okej. Kam mám prísť?“

Na Kim sa dá vždy spoľahnúť. „Dôjdi pred Brooklyn Public House. Mám chuť na niečo ostré a zavolaj aj Joannu.“

„Tá nemôže, má zákazku. Ja však rada prídem.“

„Tak sa ponáhľaj, lebo ja som už na ceste.“

„Počkaj ma dnu a pokojne si niečo objednaj. Hodím sa do gala a prídem.“

